

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Danou Černou ve věci

žalobce: **X**, nar. X
státní příslušnost X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. OAM-998/ZA-ZA11-P12-2022

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. OAM-998/ZA-ZA11-P12-2022 se **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2023, č. j. OAM-998/ZA-ZA11-P12-2022 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Žalobce se cítí být ohrožen stále neukončenou mobilizací, neboť má vojenskou hodnost a již byl poptáván k odvodu. Po vypuknutí války se v Praze účastnil protiX demonstrací. Pro posouzení jeho žádosti není podstatné, jakému útlaku čelil v domovském státě, těžiště jeho obav je možné datovat po zahájení X invaze na Y. Kromě účasti na demonstracích vystupoval žalobce aktivně na sociálních sítích. Za svou činnost na území ČR může být v domovském státě postižen, neboť je dle tamní legislativy trestné znevažovat pozici armády, za což hrozí uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody. Státní orgány domovského státu žalobce sledují chování svých občanů v zahraničí. Žalobce se obává, že by byl coby branec vyslán do války, kde by musel bojovat za hodnoty, které se mu příčí a se kterými nesouhlasí, a navíc by se vystavoval nebezpečí újmy na životě nebo zdraví. Jeho uplatnění politického přesvědčení v podobě odmítnutí vojenské služby by pak bylo taktéž vnímáno jako protiprávní jednání. Žalobce má za to, že mu v domovském státě hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, přitom ČR označuje postup X za teroristický, proto by neměla nepřímou podporovat terorismus navrácení osob, na které dopadá branná povinnost, a které se tak nutně zapojí do podpory armádní činnosti, tj. do teroristické činnosti. Žalobce dále namítal, že podklady rozhodnutí, které obstaral žalovaný, se nevěnují právní úpravě postihu protiválečné činnosti či smýšlení v domovském státě žalobce, pročez není jasné, jakými tresty je žalobce za své jednání ohrožen. Žalobce odkázal na skutkově identické rozhodnutí Městského soudu v Praze sp. zn. 19 Az 16/2023. Žalobce též namítal, že pokud jde o prokázání činnosti, správnímu orgánu přesně popsal, v čem jeho činnost spočívala, a jakých demonstrací a vystoupení se účastnil. Žalobce má svoji činnost za prokázanou i bez doložení souvisejícího listinného materiálu. Žalobce nesouhlasil s posouzením důvodů pro udělení humanitárního azylu, které podle jeho názoru žalovaný neprovedl dostatečně. Žalobce sdílí společnou domácnost se svou manželkou, která s ním nemůže vycestovat do domovského státu, neboť aktivně vystupuje proti válce a hrozil by jí tak postih obdobný postihu žalobce.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný vyjádřil nesouhlas s podanou žalobou, neboť v případě žalobce neshledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu, zejm. na údaje poskytnuté žalobcem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

4. Žalovaný uvedl, že právní zástupce žalobce se přes opakované možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nebo je doplnit tuto možnost nevyužil. Žalobce ve vlasti nebyl politicky aktivní, svou tvrzenou účast na dvou protiválečných demonstracích v hlavním městě domovského státu neprokázal, ani nedeklaroval žádné problémy, kterým by v souvislosti s demonstracemi čelil. Při svých omezených kapacitách nemohou X státní orgány sledovat všechny informace o všech protiválečných akcích a pak postihovat všechny své občany, kteří doposud v jejich hledáčku nebyli. Žalovaný zmínil zjevnou účelovost jednání žalobce, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až poté, co mu v důsledku rozhodnutí o správním vyhoštění byly vydány dva výjezdní příkazy. K obavám z povolání k výkonu vojenské služby žalovaný uvedl, že v současné době nemohou být ve vlasti žalobce jedinci odváděni do armády, neboť vyhlášená mobilizace již byla ukončena. Jedinci, na něž se mobilizace vztahovala, nemohou být postihováni za to, že se v době jejího vyhlášení nenacházeli ve vlasti. Výkon vojenské služby včetně případného nasazení do bojových operací nemůže být chápán jako pronásledování jednotlivců, pokud dopadá nediskriminačně na všechny bojeschopné muže. Žalovaný rovněž považuje obavy žalobce v tomto směru za předčasné. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

IV.

Obsah správního spisu

5. Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
6. Dne 10. 11. 2022 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 22. 11. 2022 pak žalobce poskytl údaje ke své žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor. V rámci správního řízení bylo objasněno, že žalobce si chtěl v ČR zajistit povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny, neboť jeho manželka je oprávněna na území pobývat. Na radu advokáta poté podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, neboť v současné situaci je to jediná možnost, jak společného života v ČR s manželkou docílit. Do země původu se nemůže vrátit, protože se účastnil protiválečných demonstrací, o čemž bohužel nemá důkaz. Všechny X sociální sítě žalobce vymazal a kvůli obavám při vycestování nechal v zemi původu rovněž svůj mobilní telefon. Manželka žalobce měla v žalobcově zemi původu těžký život a problém se zajištěním práce, neboť ji odmítali zaměstnat z důvodu, že je Y. Třetím důvodem, proč žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, je skutečnost, že podléhá odvodům do armády. Sloužil na vojně, má vojenskou hodnost, je dělostřelec, rozvědčík. Podle informací od svých příbuzných žalobce ví, že jej v zemi původu hledali zaměstnanci X vojenské správy za účelem odvodu.
7. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá poprvé, jeho zdravotní stav je výborný, je ateista a v minulosti nebyl politicky aktivní. V nedávné době se však zúčastnil několika protestů proti válce na Y. Žalobce je ženatý, manželka žije v Praze. Z minulého manželství má jedno nezletilé dítě žijící v zemi původu žalobce. Žalobce byl poučen o tzv. Dublinském systému a o skutečnosti, že v jeho případě bude odeslána žádost o převzetí do Řecké republiky, neboť žalobce disponoval řeckým turistickým vízem. Žalobce uvedl, že v Řecku nikdy nebyl, neví, jak to tam chodí, v ČR má manželku, která navíc v trpí psychickými problémy pramenícími z odloučení od žalobce. Uvedl však, že bude respektovat případná rozhodnutí podle zákona. Závěrem si přál doplnit oddací list, rodný list, potvrzení o změně příjmení a vojenskou knížku, kterou má elektronicky.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

8. Žádost o převzetí nebyla řeckou stranou přijata, a tak žalovaný shromáždil informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně se jednalo o Informaci OAMP – X – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 8. 3. 2023, Informaci Finské imigrační služby – X – Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace, ze dne 31. 1. 2023, Informaci OAMP – X – Situace navrátilců do X po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2022, a výňatek z trestního zákoníku X č. 63-FZ ze dne 13. 6. 1996 ve znění zákona č. 216-FZ, ze dne 11. 6. 2021 – Článek 328: Vyhýbání se výkonu vojenské služby a alternativní civilní služby, Článek 339: Vyhýbání se plnění služebních povinností předstíráním nemoci nebo jiným způsobem (dále souhrnně jen jako „*Informace o zemi původu*“). Žalobce využil svého práva na seznámení s podklady rozhodnutí prostřednictvím svého zmocněnce dne 10. 5. 2023, k nimž se dále nijak nevyjádřil ani je nedoplnil.
9. Dne 3. 7. 2023 byl s žalobcem proveden doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Do protokolu žalobce uvedl, že jeho manželka momentálně podstupuje psychiatrickou léčbu, což doložil zdravotnickou dokumentací. Nemůže ji nechávat o samotě. Okolnosti se podle žalobce změnily v tom, že pokud by nyní musel překročit hranici do svého domovského státu, byl by okamžitě povolán do armády. Jeho vojenská odbornost je momentálně nejžádanější. Zaměstnanci vojenské správy chodili do bytu, kde žalobce ve vlasti dříve bydlel a sháněli ho, o čemž žalobce zpravili jeho teta a strýc. Žalobce záměrně nechal telefon ve vlasti, a tak neví, zda se ho případně vojenská správa pokusila kontaktovat telefonicky. Žalobce se obává, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo trestní stíhání v souvislosti s jeho nepřítomností v době předvolání do armády. Žalobce z vlasti odcestoval po začátku války, kterou nepodporuje a domnívá se, že X jsou teroristé a nechce se účastnit agrese. Do ČR přicestoval dne 24. 4. 2022, neboť dřívější letenky nešlo sehnat, byly zrušeny lety z X. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce nepodal ihned po příjezdu do ČR, po konzultaci se svým advokátem vyčkal do skončení platnosti řeckého turistického víza, avšak advokátovi se nepodařilo dosáhnout jeho prodloužení, a tak poslední den platnosti tohoto víza požádal žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Na konci února 2022 se žalobce v zemi původu zúčastnil dvou protiválečných akcí, avšak o jeho účasti neexistuje žádný důkaz a rovněž v souvislosti s ní nečelil žádným problémům. Žalobce by si chtěl v ČR sehnat práci, zajistit rodinu. V ČR kromě manželky jiné rodinné příslušníky nemá, ve vlasti má matku a nezletilou dceru z prvního manželství, se kterými však komunikuje zřídka. Žalobce neměl žádné problémy při překračování hranic z vlasti a nazpět ani jiné problémy, které by souvisely s jeho rasou, národností, náboženstvím, pohlavím, příslušností k sociální skupině či politickým přesvědčením. V zemi původu neměl žalobce ani žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami, nebyl nikdy trestně stíhán. Do vlasti by byl ochoten se vrátit pouze, pokud by se změnila celá vláda. Z doložené lékařské zprávy vyplývá, že manželka žalobce trpí panickou poruchou, přičemž ojedinělé panické ataky se vyskytují, když je sama doma. Z odborného psychiatrického hlediska vyžaduje manželka žalobce intermitentní péči a dohled, který zajišťuje žalobce, ideálně ve stávajícím a důvěrně známém domácím rodinném prostředí. Odloučení od manžela u ní může vést ke zhoršení psychického stavu. Žalobce dále prostřednictvím svého právního zástupce zaslal žalovanému dokument, z něhož měla vyplývat finanční a materiální podpora protiválečného úsilí na území ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

10. Dne 11. 12. 2023 pak žalovaný vydal napadené rozhodnutí, jímž žalobci mezinárodní ochranu neudělil v žádné z forem uvedených v zákoně o azylu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, z jakých důkazů vycházel při svém rozhodování, přičemž mezi nimi byla především výpověď žalobce a dokumenty doložené žalobcem, výpis z evidence cizinců CIS ohledně žalobce a jeho manželky a dále Informace o zemi původu. Na základě uvedeného pak žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalovaný rovněž zopakoval, že žalobce sám v rámci správního řízení uvedl, že ve vlasti nebyl nikdy trestně stíhán, ani neměl žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami. Svou účast na dvou protiválečných demonstracích žalobce nijak neprokázal. Problémy neměl ani poté v souvislosti se svým vycestováním v dubnu 2022, svou vlast opustil zcela legálně na základě prostřednictvím řeckého turistického víza a platného cestovního dokladu přes oficiální hraniční přechod na mezinárodním letišti, aniž by mu v tom bylo jakkoliv bráněno. Stejně tak žalovaný nedospěl k závěru o důvodnosti udělení azylu žalobci z důvodu uvedeného v § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť podle jeho názoru žalobce nemůže v zemi původu pociťovat odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nic nenasvědčuje tomu, že by mu takové nebezpečí hrozilo při návratu do vlasti. Žalobce v průběhu správního řízení deklaroval, že v tomto smyslu žádné problémy neměl. Žalovaný uvedl, že žalobce ostatně ani z těchto důvodů o udělení mezinárodní ochrany nepožádal. Žalovaný považoval žádost žalobce za zjevně účelově podanou, neboť ji podal po vypršení platnosti řeckého turistického víza platného do 1. 8. 2022, a dokonce až poté, co mu v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění ze dne 23. 7. 2022 byly vydány dva výjezdní příkazy s platností do 10. 11. 2022, které nerespektoval. Podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro žalobce znamenalo v danou chvíli poslední možnost, jak oprávněně setrvat na území ČR. Pokud by měl žalobce jinou možnost, jak svůj pobyt legalizovat, žádost o udělení mezinárodní ochrany by podle žalovaného nepodal. Na podporu svých závěrů uvedl judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81). Snahy legalizovat si pobyt za účelem společného soužití s manželkou nejsou podle žalovaného mezi taxativně vypočtenými důvody pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl judikaturu Nejvyššího správního soudu akcentující specifičnost institutu azylu na paletě jiných legálních forem pobytu cizinců na území ČR a také jeho výjimečnost. Kromě skutečnosti, že z doložené vojenské knížky nelze dovodit spojitost s osobou žalobce, neboť na ní není uvedeno jméno osoby, které se týká, uvedl žalovaný, že povinnost k nástupu vojenské služby stejně jako branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem a nemůže se tak jednat o pronásledování. Žalovaný dále argumentoval, že nic nenasvědčuje tomu, že by případný výkon vojenské služby či branné povinnosti měl být vůči žalobci uplatňován diskriminačně. Obavy považuje žalovaný za předčasné, neboť žalobce nedoložil žádný důkazní materiál, např. ve formě mobilizačního rozkazu. V žalobcově vlasti pobývají miliony mužů mladší než žalobce a pouze zlomek z nich je povolán do bojových operací, z nichž pouze zlomek z nich utrpí v boji zranění či dokonce zemře. Žalovaný dále poukázal na informace plynoucí ze shromážděných podkladů

(Informací o zemi původu), podle nichž nemohou být jedinci v současné době odváděni do armády, neboť vyhlášená mobilizace již byla ukončena. Jedinci, na něž se mobilizace vztahovala, pak nemohou být ani postihováni za to, že se v době jejího vyhlášení ve vlasti nenacházeli nebo ze země vycestovali a takovým osobám nehrozí jakkoli vyšší riziko jejich povolání k výkonu vojenské služby nebo následného nasazení do bojů než ostatním občanům. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce nepodal žádost o udělení mezinárodní ochrany již dříve, kdy v ČR pobýval, přestože X a jeho vojáci operovali na Y již od roku 2014. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byl udělen azyl, nebyl žalobci udělen ani azyl za účelem sloučení rodiny podle § 13 odst. 1 zákona o azylu. Rovněž pak žalovaný neshledal u žalobce ani existenci důvodu pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. K tomu žalovaný uvedl, že se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu však žalovaný neshledal. Žalobce je dospělou, plně právně způsobilou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací. Zdravotní stav žadatele jeho podle jeho vlastního vyjádření výborný. Ačkoliv sdělil, že má v ČR rodinné vazby a chce zde žít se svou manželkou, která zde podstupuje psychiatrickou léčbu, není to pro udělení humanitárního azylu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dostačující. Žalovaný se zabýval rovněž tím, zda žalobce splňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobce neuvedl a žalovaný nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobci hrozit v případě návratu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. X legislativa sice uložení trestu smrti formálně umožňuje, avšak na jeho výkon platí v zemi moratorium a poslední poprava proběhla před více než 20 lety. Žalobce ostatně žádné obavy z uložení trestu smrti nevyjádřil. Žalovaný neshledal ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, neboť žalobce nečelil problémům ze strany státních orgánů či jednání, které by při své povaze a intenzitě představovalo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu. Z ničeho neplyne, že by takovému jednání měl žalobce reálně čelit po návratu do vlasti. Ani v případném odvodu žalobce do armády neshledal žalovaný vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval otázkou, zda žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, a dospěl k negativnímu závěru. Žádný takový konflikt na X území neprobíhá, na většině X území je situace s ohledem na konflikt na Y stabilní. Moskevské oblasti, ze které pochází žalobce, se přitom netýká ani riziko vzniku ojedinělého bezpečnostního incidentu a nehrozí mu žádné nebezpečí vážné újmy ani ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. c) zákona o azylu. S ohledem na uvedené žalovaný shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nesplňuje. Případné vycestování žalobce nepředstavuje podle žalovaného rozpor s mezinárodními závazky ČR. S ohledem na skutečnost, že žalobce nemá na území ČR žádného rodinného příslušníka, kterému by zde byla udělena doplňková ochrana, nebyla žalobci udělena ani doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu.

V.

Právní posouzení věci soudem

11. Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

a) Nová tvrzení

12. V první řadě soud nepřehlédl, že žalobce uvedl ve své žalobě nová tvrzení, že po vypuknutí války se v Praze účastnil protiX demonstrací a kromě účasti na demonstracích vystupoval aktivně na sociálních sítích, přičemž za tuto svou činnost na území ČR může být v domovském státě postižen, neboť je dle tamní legislativy trestné znevažovat pozici armády, za což hrozí uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody.
13. Obecné pravidlo § 75 odst. 1 s. ř. s. uvedené výše je v azylových věcech prolamováno článkem 46 odst. 3 procedurální směrnice, který vyžaduje, aby účinný opravný prostředek proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany obsahoval úplné a *ex nunc*, tedy ke dni rozhodování soudu, posouzení jak skutkové, tak právní stránky věci. Ani povinnost soudu posuzovat věc podle stavu ke dni rozhodnutí soudu však není bezbřehá. I za přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice ve vztahu k možnosti uplatňovat nové skutečnosti platí, že lze vznášet pouze takové nové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015-32. Žalobce opomenutí tvrzení o své aktivitě na sociálních sítích ničím neodůvodnil, ani jinak nevysvětlil, proč v žalobě nově uvedenou skutečnost nesdělil už žalovanému v průběhu správního řízení a vyčkával až na řízení před soudem. Rovněž toto žalobní tvrzení zůstává ve zcela obecné rovině, aniž by je žalobce jakkoliv konkretizoval nebo podložil. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32 shrnul, že *„primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel, z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. Žadatele stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je následně rozloženo mezi něj a správní orgán.“* V daném případě nebyla otázka žalobcovy aktivity na sociálních sítích žalovaným posuzována, neboť žalobce tuto skutečnost neuvedl, ačkoliv z ničeho neplyne, že by tak nemohl učinit již v řízení před žalovaným. Neunesl proto břemeno tvrzení. Žalobce k tomuto žalobnímu tvrzení nepřiložil žádné důkazy, např. snímky obrazovky zachycující jednotlivé datované příspěvky na sociálních sítích. K druhému z nových tvrzení soud uvádí, že je zjevně v rozporu s informacemi, které žalobce sdělil v rámci doplňujícího pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť tam uvedl, že (dvou) demonstrací se zúčastnil pouze na území domovského státu, na území ČR se pak tohoto typu aktivit neúčastnil. Ke svým aktivitám na území ČR doslova uvedl: *„Pomáhali jsme Y, posílali jsme jim nějaké peníze, nosili jsme balíky za pomoci společnosti Důmdobra.cz, ale na náměstí jsem s nimi nechodil, protože jsem nevěděl, jak na mě budou reagovat na člověka z X [...]“*. Žalobce ani nijak nevysvětlil, proč vyčkával až na řízení před soudem, kde poprvé přednesl tato nová tvrzení, a neučinil tak již v průběhu správního řízení, v rámci kterého by na ně žalovaný měl prostor reagovat. Z důvodů shora uvedených proto soud k novým tvrzením nepřihlédl a nadále věc posuzoval pouze ve světle zbývajících žalobních námitek.

b) Protiválečné aktivity

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

14. První žalobní námitka spočívala v tom, že se žalobce v minulosti účastnil v zemi původu protirežimních demonstrací, v důsledku čehož mu hrozí pronásledování.
15. Žalovaný k účasti žalobce na dvou protirežimních demonstracích v zemi původu předně uvedl, že žalobce svou účast na těchto akcích nijak neprokázal, na demonstrace bylo podle jeho slov zakázáno nosit si telefony a doklady, tudíž žalobce nepořídil žádné fotografie, které by jeho účast dokumentovaly, ani mu není známo, zda jej fotil někdo jiný. Ojedinělou účast na dvou demonstracích nepovažoval žalovaný za skutečnost významnou pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. V souvislosti s tvrzenou účastí na protiválečných akcích pak žalobce nečelil ve vlasti žádným problémům ze strany státních orgánů či bezpečnostních složek, svou vlast opustil legálně přes oficiální hraniční přechod, aniž by mu ve vycestování kdokoli bránil. Z toho žalovaný dovodil, že žalobce není pro X státní orgány zájmovou osobou a pronásledování ani žádné další negativní azylově relevantní jednání mu ve vlasti nehrozí. Podle Informace OAMP – X – Situace navrátilců do X po krátkodobém či dlouhodobém pobytu v zahraničí, Zacházení ze strany státních úřadů a monitoring sociálních sítí, ze dne 31. 10. 2022: *„Největším problémům čelí obecně aktivisté, kteří si při odjezdu kupují často jednosměrnou letenku, a specificky navracející se pracovníci v IT, kteří odjeli bezprostředně po 24. únoru 2022. Navracející se ruší občané, kteří se neřadí mezi místně nebo celostátně známé aktivisty, novináře, bloggery apod., nečelí podle zdrojů zvýšeným kontrolám, ať již bezprostředně na hranicích nebo posléze na území.“* Protože žalobce nespadá do žádné ze shora uvedených skupin, neexistuje důvod, proč by se na něj X bezpečnostní složky více zaměřovaly. Z ničeho není patrné ani to, že by státní orgány žalobci v jeho zemi původu protirežimní politické přesvědčení připisovaly. Soud se při posouzení této otázky ztotožnil se závěry žalovaného. Nebylo zjištěno, že žalobce je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, že byl z uvedených důvodů pronásledován v minulosti nebo že by mu takové pronásledování mělo hrozit při návratu do země původu. Námitka není důvodná.
16. Žalobce dále namítal, že podklady rozhodnutí, které obstaral žalovaný, se nevěnují právní úpravě postihu protiválečné činnosti či smýšlení v domovském státě žalobce, pročez není jasné, jakými tresty je žalobce za své jednání ohrožen.
17. K této námitce soud uvádí, že za situace, kdy žalobce nevyvíjel v zemi původu protiválečnou činnost, s výjimkou ojedinělé účasti na dvou demonstracích proti válce, na kterých nebyl nikým ztotožněn, nemá žádný důkaz, že se jich zúčastnil, a nečelil v této souvislosti žádnému negativnímu jednání žalovaný nepochybil, pokud si podklady k této otázce neobstaral. Činnost na podporu Y, kterou vykonával na území ČR, rovněž žalobce přesvědčivým způsobem nedoložil. Žalobcova účast na dvou protiválečných akcích v jeho zemi původu byla součástí celkového posouzení rizika pronásledování v případě žalobcova návratu do vlasti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč nepovažuje za pravděpodobné, že by žalobci měla v této souvislosti hrozit jakákoliv újma v případě jeho návratu do vlasti. Námitce tedy nelze přisvědčit.

c) Humanitární azyl

18. Žalobce dále nesouhlasil s posouzením důvodů pro udělení humanitárního azylu, které podle jeho názoru žalovaný neprovedl dostatečně. Žalobce sdílí společnou domácnost se svou manželkou, která s ním nemůže vycestovat do domovského státu, neboť aktivně vystupuje proti válce a hrozil by jí tak postih obdobný postihu žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

19. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55: Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.
20. V dalším ze svých rozsudků pak Nejvyšší správní soud dovodil, že azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
21. Přestože pojem „*případ hodný zvláštního zřetele*“ nebyl v judikatuře obecným způsobem definován, typicky jej podle Nejvyššího správního soudu nepředstavuje „*manželství s českým občanem, ekonomické obtíže žadatele, lepší přístup k lékařské péči, lepší pracovní příležitosti či legalizace pobytu*.“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 Azs 17/2017-28).
22. Shora uvedené závěry v odůvodnění napadeného rozhodnutí reflektoval i žalovaný, který k této otázce uvedl, že v případě žalobce rovněž důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu neshledal. Žalovaný měl za to, že pokud pro udělení humanitárního azylu nepostačuje manželství s občanem ČR, tím spíše nebude postačovat manželství s Y státní příslušnicí. Žalobce má rodinné vazby také na území domovského státu, kde se nachází především jeho nezletilá dcera. Žalovaný uvedl, že pokud má žalobce přání žít na území ČR, musí toho docílit pomocí mechanismů zákona o pobytu cizinců. Žalovaný uvedl, že z příslušných evidencí vyplývá, že navzdory mnohaletému trvání pobytového oprávnění jeho manželky, se žalobce nikdy nepokusil požádat o sloučení rodiny podle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný opětovně zdůraznil, že institut humanitárního azylu má být aplikován ve výjimečných případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a kdy by bylo zcela nehumánní azyl neudělit. Z okolností žalobcova azylového příběhu však takové skutečnosti neplynou. Soud nemá žalovanému v této otázce co vytknout. Ani tato žalobní námitka není důvodná.

d) Mobilizace

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

23. Těžiště žalobcovy argumentace pak představovaly především jeho obavy z mobilizace, resp. účasti na bojových akcích v rámci X agrese na Y. Případné odmítnutí vojenské služby by pak bylo taktéž vnímáno jako protiprávní jednání. V důsledku toho má žalobce za to, že mu v domovském státě hrozí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, přitom ČR označuje postup X za teroristický, proto by neměla nepřímo podporovat terorismus navracením osob, na které dopadá branná povinnost a které se tak nutně zapojí do armádní činnosti, tj. do teroristické činnosti.
24. Soud tuto námitku shledal důvodnou.
25. K uvedenému soud předesílá, že není pochyb o tom, že se X na Y dopouští porušování norem mezinárodního práva. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2022, č. j. 6 Azs 306/2021-49 „dne 24. 2. 2022 X zahájila vojenskou invazi na území Y a v reakci na tento akt mezinárodní agrese a s ním související zločiny proti míru a proti lidskosti páchané okupačními vojsky X proti Y a jejímu civilnímu obyvatelstvu přijala Česká republika společně s dalšími státy sankce proti X.“
26. Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) nelze považovat za azylově relevantní (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33, bod 10 a judikatura tam citovaná). Od povinnosti vykonat vojenskou službu jako občanskou povinnost je ale třeba odlišovat situaci, kdy by se cizinec mohl podílet na válečných zločinech a zločinech proti lidskosti a kdy by mohl být vystaven nepřiměřeným sankcím za nenastoupení výkonu služby. Tyto aspekty je nezbytné v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany důkladně posoudit.
27. Žalovaný argumentoval, že povinnost k nástupu vojenské služby stejně jako branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem žalobce.
28. S ohledem na to, že vojenská invaze X na Y je aktem mezinárodní agrese, nelze v žádném případě vycházet z toho, že branná povinnost a povinná vojenská služba patří mezi základní státoobčanské povinnosti, jako to učinil žalovaný. Takovou úvahu žalovaného je třeba důrazně odmítnout, neboť žalovaný zjevně nerozlišuje mezi tím, kdy občan plní brannou povinnost a případně se z tohoto titulu i aktivně zapojí v rámci mobilizace do ozbrojeného konfliktu, v němž je ohrožena svrchovanost a územní celistvost bránícího se státu (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34), a tím, kdy se má občan v rámci vojenské služby podílet na útočných bojových akcích, které jsou mezinárodním společenstvím obecně odmítány a v rámci nichž dochází k páchání válečných zločinů, zločinů proti lidskosti nebo jiných vážných nepolitických zločinů (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2024, č. j. 40 Az 1/2024-28). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45 totiž platí, že „branná povinnost spojená s účastí na ozbrojeném konfliktu naopak může být důvodem pro udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona mimo jiné tehdy, pokud žadateli ve smyslu čl. 9 odst. 2 písm. e) uvedené směrnice hrozí trestní stíhání nebo trest za odeprání výkonu takové vojenské služby během konfliktu za situace, kdy by tento výkon mohl zahrnovat přímou či nepřímou účast žadatele na mezinárodních válečných zločinech, zločinech proti lidskosti, jiných vážných nepolitických zločinech nebo činech, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, a pokud je zároveň dána souvislost mezi tímto způsobem pronásledování žadatele a azylově relevantními důvody pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) uvedeného zákona, resp. čl. 2 písm. d) a čl. 10 citované směrnice.“

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

29. S ohledem na uvedené má soud za to, že již vychází teze žalovaného, od které se následně odvíjelo jeho hodnocení branné povinnosti jako důvodu pro poskytnutí mezinárodní ochrany, ať už ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany, byly chybné.
30. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcova obava není odůvodněná a povolání do armády reálně přímo nehrozí, neboť mu nebyl doručen mobilizační rozkaz. Přitom si žalovaný neodpověděl na základní otázku, zda žalobce absolvoval základní vojenskou službu a jaké případně dosáhl hodnosti a specializace v rámci X armády. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že základní vojenskou službu absolvoval jako dělostřelec a rozvědčík, přičemž žalovanému předložil neúplnou kopii vojenské knížky.
31. V řízení o udělení mezinárodní ochrany břemeno tvrzení stíhá žadatele o azyl. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63 „v případě, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany však uvádí skutečnosti podřaditelné pod taxativní výčet důvodů pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, pak je třeba žadatelem uváděné skutečnosti konfrontovat se zjištěními týkajícími se politického prostředí v zemi původu žadatele.“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004-89 „uvede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu.“ Skutečnost o absolvování základní vojenské služby a získání hodnosti dělostřelce a rozvědčíka má nepochybně relevanci pro posouzení důvodnosti žalobcových obav z návratu do vlasti. Břemeno důkazní je výrazněji rozloženo mezi žadatele o mezinárodní ochranu a žalovaného. „Žadatel je povinen prokázat jím tvrzené skutečnosti, je-li to v jeho možnostech, nicméně žalovaný je povinen zajistit k dané žádosti o mezinárodní ochranu maximální možné množství důkazů, a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, co je podporují.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017-40) Jsou-li žadatelem o udělení mezinárodní ochrany důvody uvedené v § 12 zákona o azylu alespoň tvrzeny, správní orgán má povinnost je prověřit (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 2 Azs 60/2008-58).
32. Žalovaný se proto v daném případě měl zabývat otázkou, zda žalobce absolvoval základní vojenskou službu a jaké dosáhl hodnosti a specializace v rámci X armády. Za tímto účelem měl žalobce např. vyzvat k doložení chybějících částí vojenské knížky, případně provést výslech žalobce. Žalovaný však na tuto svou zákonnou povinnost zcela rezignoval a bez dalšího pouze konstatoval, že z „dvoustrany vojenské knížky nelze zcela jistě prokázat, že se v ní uvedené skutečnosti týkají konkrétně osoby žalobce.“ Z judikatury totiž plyne, že je právě povinností žalovaného, aby ověřil pravdivost žalobcovy výpovědi, případně aby si přezkoumatelným způsobem učinil úsudek o jeho hodnověrnosti. Takový požadavek soud nepovažuje za přemrštěný ani s ohledem na specifickou povahu zásady materiální pravdy v řízení o udělení mezinárodní ochrany, která vyvěrá z pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. K tomu ostatně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63, uvedl, že je na žalovaném, „aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu.“
33. Žalovaný nadto v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že i kdyby vojenská knížka patřila žalobci, bylo by případné nasazení do bojů na Y základní státoobčanskou povinností

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

žalobce. Tento závěr, fundamentálně rozporný s judikaturou správních soudů, byl korigován již výše v bodu 29. tohoto rozsudku.

34. Podle žalovaného pak ze shromážděných Informací o zemi původu (neuvedeno konkrétně, z jakých), plyne, že jedinci nemohou být v současné době odváděni do armády, neboť vyhlášená mobilizace již skončila. Žalovaný postavil napadené rozhodnutí na skutečnosti, že mobilizace v žalobcově zemi původu neprobíhá. Případná další mobilizace by byla vyhlášena za určitých podmínek a teprve pak by bylo namístě, aby žalovaný zkoumal, zda se týká i žalobce a zda mu reálně hrozí nasazení do bojů na Y.
35. Soud připomíná, že informace o zemi původu použité ve věci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81).
36. Soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že podklady užívané žalovaným neodpovídají požadavkům vymezeným judikaturou. V důsledku toho nemohou obstát ani závěry, které z nich žalovaný dovodil. Zejména nelze podle soudu považovat za dostatečně odůvodněný a podložený kategorický závěr žalovaného o tom, že částečná mobilizace v X již skončila, a tudíž žalobci mobilizace nehrozí a není třeba zkoumat její bližší parametry.
37. Ze shromážděných podkladů obsahuje určité informace týkající se mobilizace pouze výňatek z informace Finské imigrační služby, ze které byla přeložena pouze otázka týkající se zacházení se záložníky vracejícími se ze zahraničí, žalovaný tedy zřejmě vycházel z této zprávy. Ze stručného výňatku z Informace Finské imigrační služby – X – Vyhýbání se odvodům během mobilizace, Návraty a mobilizace, ze dne 31. 1. 2023 neplynou žádné jednoznačné závěry ohledně trvání mobilizace v současnosti. Finská imigrační služba uvádí, že se nepodařilo nalézt žádné informace z veřejných zdrojů o tom, jak je na hranici zacházeno s vracejícími se záložníky. Dále informace odkazuje na článek právníka Mihaila Kutškina ze dne 3. 11. 2022, podle něhož nelze určit, zda je návrat do X bezpečný pro ty, kteří uprchli do zahraničí. Navrátilí se nemohou být podle Kutškina odvedeni do armády, neboť mobilizační kampaň skončila, ale mohou být odvedeni, pokud bude rozhodnuto o jejím pokračování. Zároveň informace poukazuje na výskyt nezákonné praxe, kdy policie v X překračuje své pravomoci a odvádí osoby k vojenské komisi. Z ostatních shromážděných informací pak ohledně trvání částečné mobilizace neplynou žádné závěry.
38. Soud zdůrazňuje, že součástí podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí není žádná komplexní zpráva či analýza týkající se faktického stavu mobilizace v X, jejímž původcem by byly důvěryhodné zdroje včetně mezinárodních nebo nevládních organizací (k tomu srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 17. 7. 2008, NA proti Spojenému království, č. stížnosti 25904/07, bod 119), přičemž uvedená Informace Finské imigrační služby dostatečné odpovědi neobsahuje. Lze tak shrnout, že závěr žalovaného o ukončené mobilizaci není dostatečně podložený.
39. V této souvislosti lze poukázat na závěr francouzského nejvyššího azylového soudu Cour nationale de droit d'asile, jenž v rozsudku ze dne 20. 7. 2023 č. 21068674, zmínil stanovisko Nejvyššího soudu X ze dne 18. 5. 2023, podle něž je částečná mobilizace stále účinná, neboť dekret prezidenta neobsahuje žádné datum, které by stanovilo její konec, a dále navazující analýzu publikovanou v novinách N. G. S ohledem na obecně dostupné zprávy v médiích je třeba vzít v úvahu rovněž možnost, že v X může docházet k tzv. skryté mobilizaci, v jejímž rámci mohou být osoby nuceny uzavřít kontrakt s armádou. V takovém případě by byly

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

z věcného hlediska nedostatečné rovněž zprávy o zemi původu, které by byly zaměřeny pouze na oficiální mobilizaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2024, č. j. 2 Azs 26/2024-29).

VI. Závěr a náklady řízení

40. Z důvodů shora uvedených soud postupoval podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a žalobou napadené rozhodnutí zrušil bez jednání pro vady řízení, neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.) a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. V dalším řízení bude nutné přesvědčivě zjistit, zda žalobce vykonal v zemi původu základní vojenskou službu, případně jaké dosáhl hodnosti či specializace v rámci X armády. Dále bude nutné doplnit podklady pro vydání napadeného rozhodnutí tak, aby z hlediska kvalitativního odpovídaly co nejvíce požadavkům judikatury a postihovaly nejen legislativní rovinu mobilizace, ale především reálný průběh mobilizace, včetně různých forem skryté mobilizace. Pokud z doplněných zpráv o zemi původu vyplyne, že by žalobci v případě návratu hrozilo (s požadovanou mírou pravděpodobnosti) povolání k výkonu vojenské služby, musí se správní orgány zabývat dále podmínkami jejího výkonu, možnostmi odepřít výkon služby, následky odepření výkonu služby (ať již legálního, nebo nelegálního).
42. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, má proto právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady žalobce sestávají z odměny jeho advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a ze dvou paušálních částek po 300 Kč jako náhrad hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o náhradu této daně ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem tak náklady řízení žalobce činí částku 8 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. listopadu 2024

JUDr. Dana Černá v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.